

Gandalf na Orave

Vyrazáme z domu. Dážď so snehom šibe na predné sklo. Všetci sedíme vo vykúrenom autíčku, tato šoféruje, a so stúpajúcou nadmorskou výškou bojuje s chumáčmi snehových vločiek, ktoré sa sypú a lepia na sklo. Stierače zrýchľujú svoj pohyb, tati sa sústreďí, aby videl aspoň čosi, ale nesťažuje sa.

Mamina nám číta z prvého dielu knihy Pán prsteňov. Musí sa natáčať nabok, aby jej hlas prehlušil zvuk motora. Asi ju už aj bolí krk. Tiež sa nesťažuje.

Sedíme ako prikovaní s naširoko otvorenými očami a počúvame príbeh o múdrom čarodejníkovi Gandalfovi, statočnom hobitovi Frodovi a jeho vernom priateľovi Samovi, ktorí sa vydávajú na cestu zničiť prsteň temného pána Saurona. Keď mamina kvôli chripiacim hlasivkám na chvíľku prestane čítať, dobiedzame do nej: „No, mami, čítaj ďalej! Sme zvedaví, ako to bude pokračovať! Čarodejník Gandalf práve dáva rady odchádzajúcemu Frodovi!”

Obloha je čoraz sivšia, mraky visia takmer nad strechou auta a stierače sa pred tatovými očami mihajú na najvyššom stupni rýchlosti. Všetci sme ponorení do príbehu, ktorý v nás prebúdzá fantáziu a vovádza nás do nepoznaného sveta Stredozeme medzi hobitov, ktorí napríklad nenosia topánky, čo sa nám, pri takom silnom snežení, ani trochu nepozdáva. Asi v tom Hobitove nikdy nesnežilo... Vločky sú nám o to vzácnejšie, že doma sme si užili iba ich obmenu v kvapalnom skupenstve.

Chce sa nám ísť na večko. Už hodnú chvíľu napíname zvieracie, lebo nikto nechce prerušiť príbeh. Napokon sa rozhodneme, že sa predsa len nepocikáme a stojíme na pumpe. Svižne to vybavíme a pokračujeme v ceste. Stmieva sa. My chlapci sme stále viac napätí očakávaním, kam nás to naši rodičia vlastne unášajú. Na streche auta box s lyžami, kufor plný až na prasknutie a cieľ cesty neznámy.

Už je tma. Mamina už nevládze a ani nevidí čítať. Odrazu kolesá začnú prešmykovať a hrabať. Je to jasné. Tati musí nasadiť reťaze. Želali sme si, aby to trvalo čo najdlhšie, lebo sme boli ovalení toľkou záľahou snehu! Dokonca sa pri nás v kritickej chvíli zastavil istý neznámy pán, ktorý tatovi ochotne pomohol s nasadzovaním reťazí, keďže v našich zemepisných šírkach sme s tým mnoho skúseností nemali. Bolo to práve vo chvíli najvyššej núdze.

No a ako sme ten čas využili my? Nuž hádajte! Hodili sme sa do najbližšieho záveja a samozrejme bez otepľovačiek, iba tak v rifličkách alebo tepláčkoch. Keď nás naši zavolali k autu, radikálne sme zmenili farbu. Líca červené, gate biele a ruky takmer modré. Tak veľmi nás tešil iskrivý nočný sneh, že sme nedbali, či nám zájde mráz za nechty. Mamina nás trochu pokarhala, že sme sa tak dôkladne „zamúčili” a zamokrili snehom. Ale rodičia nás chápali - rozumejú detskej radosti z bielej periny.

Skočili sme do auta a tešili sa na večeru pri radiátore. Ešte stále sme netušili, kam máme namierené. Iba sme vedeli, že sme niekde na strednom

Slovensku. Aké bolo naše prekvapenie, keď sme zahli do úzkej uličky, po ktorej sme sa ledva vyškríabali. Tabuľa oznamovala: Veľké Borové. „Hurá! Ideme do Penziónu pri veži!” zaburácalo to na palube nášho čierneho tátoša. Hneď sa nám vynorila v spomienkach rodinná dovolenka so starými rodičmi, keď sme boli ešte celkom malí. A aj ďalšia, na ktorej sme boli s našimi práve tu. Odvtedy sme si tento kút veľmi obľúbili.

Vyskočiac z auta sme sa, hádajte čo? No opäť sme sa priam vnorili do zálahy snehu! To aby naše nohavice boli znovu biele a ešte mokrejšie. Rýchlo sme vbehli do jedálničky a pod ňo nie k radiátoru, ale ku krbu, na ktorom podľa správca pred mesiacom prasklo sklo. Boli sme radi, že už bolo vymenené. Veľmi sme sa tešili, že sme práve na tomto mieste a na taký dlhý čas! Toľko čaju sme už dávno nevypili!!! V ten večer sme „prečajovali” najviac peňazí v našom živote. Do drevenej krabice s vrecúškami Liptonu sme siahali v krátkych intervaloch a zahrievali sme sa pri krbe. Aj zvnútra. Ani sme si nemuseli ísť prezliecť nohavice. Vyschli sme a večera nám veľmi chutila. Rizoto so syrom a teplá polievka pri sedliackom stole pod vkusným lustrom ako od starej mamy nám padli vhod.

A tá radosť, keď sme sa dostali do našej obrovskej chalupy! Zistili sme, že nebudeme bývať v penzióne nad jedálňou, ale v samostatnej chalupe, vyhradenej iba pre nás! Aj s kozubom! Chalupa bola vykúrená, a pamätáme si, s akou chuťou sme zakladali oheň v krbe. Správca nám poskytol potrebné veci a nás to tak bavilo, že sme úplne ignorovali jeho radu: „Na noc už nekúrte, budete tam mať sto stupňov!” Správca Dodo mal výnimočne pravdu. V obrovskej spálni na prvom poschodí sa teplota veru k bodu varu blížila.

Medená rúra, ktorá rozvádzala teplo od krbu na poschodie, bola horúca ako žehlička. „Môžem to dosvedčiť,” potvrdzuje Beni, „prsty som si nejakú tú hodinku necítil. Timi dodáva: „Vtedy som druhý raz v živote prebdel celú noc! Mal som cestovnú horúčku a tati ráno o štvrtej odchádzal do Prahy, no a ja som sa s ním chcel rozlúčiť. Radosť mi dodávala silu vydržať až do rána. Aj som vydržal a odprevadil som ho!”

Prvú noc sme si užili až do dna. Spálňa bola pre všetkých - rodinná verzia! Obrovská podkrovná miestnosť, v strede postele pre rodičov, po bokoch široké váľandy pre nás. A nad nami zaujímavé dvierka v strope.

„Chalani, to je vchod na povalu,” kričím na bratov, „tam budeme zajtra spať!”

A čo prízemie? Široká pohovka priamo pred krbom. Pre každého, kto si chcel vychutnať praskanie dreva a samotu.

Otvorili sme si strešné okná a zo snehu, ktorý nám takmer padal rovno do spálne, sme si modelovali malé snehové guľky. Šúchli sme si nimi navzájom líca - tak sme si užívali obrovskú snehovú nádielku z tepla spálne.

Príjemne unavení sme zaspávali, tešiac sa na ďalšie dni našej štvortýždňovej dovolenky, ktorú pre nás ocko tak dlho a starostlivo plánoval a chystal. Boli sme nadšení a plní očakávaní. Jeden po druhom sme stíchli a

sladko usínali - až na Timiho, ktorý držal stráž až do rána. :-) A dúfame, že čarodejníkovi Gandalfovi sa na mrazivej Orave bude v našej spoločnosti páčiť...

Rodičia zaspávajú poslední, keďže treba vypustiť 80 z tých 100 stupňov, ktoré sme tak usilovne „vyprodukovali“ v krbe... Uznajte - viete si predstaviť prvý večer na chalupe bez využitia krbu, ktorý doma nemáte a je vám taký vzácny? To stojí aj za tých 100 stupňov, no nie?!

Už sa nemôžeme dočkať spoločných čítacích večerov s tatim pri knihe Spoločenstvo prsteňa. Rozhodol sa darovať nám sám seba vo forme takejto dlhej a nádhernej dovolenky. Máme úžasného tatina!

Z veľkého balkóna oproti posteliam sme obdivovali nádherné ráno. Tatino odišiel do Prahy. Iba na tri dni, ale aj tak nám dosť chýbal. Užili sme si praženičku a podľho na „svah“, lepšie povedané na somársku lúčku, lyžovať. Hodnú chvíľu to bola skvelá zábava, aj keď spád svahu bol veľmi mierny. Vlek, ktorý nás vynášal na „vrchol“ kopca, bol prinajmenšom pozoruhodným technickým výtvarným. Zakvačili sme si ho o jednu nohu a vynášal nás nahor celkom hladko. Zádrhel vznikol pri vystupovní - lano silno poháňalo kotvu, zakvačenú poza lyžiarku, a keď ste nevystúpili dosť šikovne, mohlo sa stať, že vám rameno kotvy celkom citeľne vykrútilo nohu.

Nuž a mne sa to stalo. V lyžiarke zaprašťalo, v členku prudko zaboľelo.

Že ako to dopadlo? To sa dozviete možno nabudúce...

Samuel Švec, 13 rokov
SŠ, Novohradská, Bratislava
Cena poroty